

to było zaśpiewanie pieśni i wtargnięcie do szkoły... W wyniku tego zjawila się milicja. Przedstawiciel władzy przeprowadził rozmowę z dziećmi i ustalił nazwiska aktywnych kobiet.

Napięte stosunki między wsią a szkołą jeszcze się pogorszyły, gdy niektóre kobiety ukarano mandatami. W szkole nie organizowano żadnych zebrań. W tych ciężkich dla obu stron chwilach zostały wznowione prace przy budowie. Jednakże wieś odmówiła dalszych działań społecznych w związku z czym zastąpiono czyny społeczne robocizną płatną. Mimo to mury nowego budynku podniesiono do wysokości okien. Budowa była kontynuowana wiosną 1959 r. W czasie wakacji skończono stawianie murów, które we wrześniu przykryto dachem. Dużą pomocą przy budowie służył sołtys Sieradzy Stanisław Miękina, który pomagał kierownicze szkoły, organizował bezpłatną zwózkę materiałów budowlanych. Przy budowie chętnie pracowali uczniowie starszych klas. W 1959 roku założono w szkole instalację elektryczną. Jednocześnie stosunki pomiędzy wsią, a gronem pedagogicznym powoli się poprawiały i wracały do normy.

Rok 1960 przyniósł zakończenie prac wykończeniowych wewnątrz budynku i wykonanie jego elewacji. Od tej chwili uczniowie i nauczyciele mieli do dyspozycji 5 sal lekcyjnych, zastępczą salę gimnastyczną, kancelarię i trzy mieszkania służbowe. Jednocześnie szkoła wzbogaciła się w szereg środków dydaktycznych. Dzieci w dalszym ciągu wyjeżdżały na liczne wycieczki w tym w Pieniny i do Zakopanego.

W roku szkolnym 1961/62 został uporządkowany teren wokół szkoły. Uczniowie coraz szerzej włączali się w życie kulturalne (organizacja wycieczek do kin i teatru), zaczęli także uczestniczyć w konkursach międzyszkolnych.

W roku szkolnym 1962/63 do szkoły uczęszczało 111 dzieci. Pomimo bardzo ostrej zimy nie było przerw w nauce, gdyż dzieci nie wystraszyły, ani trzydziestostopniowy mróz, ani kopne śniegi.

W następnych latach czynione były starania o zmianę stopnia organizacyjnego szkoły na ośmioklasową. W tym celu z jednego mieszkania nauczycielskiego uczyniono salę lekcyjną. Cel osiągnięto w roku szkolnym 1966/1967. Od tej chwili w szkole nie było już klas łączonych. W 1969 roku szkołę strefonizowano.

W omawianym okresie czasu nauczyciele wystawiają swoim wychowankom jak najlepsze świadectwo. Oto co zostało zapisane w kronice szkolnej w roku 1972:

Uczniów rudnych, z którymi szkoła by miała jakieś większe kłopoty to nie ma. Młodzież jest zdyscyplinowana, posiada duże zdolności organizacyjne, umie pokierować dobrze młodszymi dziećmi. Uczniowie klas starszych samodzielnie zorganizowali Dzień Nauczyciela, Dzień Kobiet. Przygotowali również krótką imprezę konkursową z okazji obchodów „Dnia olimpijczyka”.

Rok szkolny 1971/72 był ostatnim rokiem pracy kierowniczką pani Marii Magdoń, która przepracowała w sieradzkiej szkole 36 lat. W tym samym roku zakończyła pracę pedagogiczna jej siostra Wanda, która była związana ze szkołą przez 33 lata. Obydwie panie odznaczyły się wyjątkowym zaangażowaniem i poświęceniem. Praca w naszej szkole była treścią ich zawodowego i osobistego życia.

W latach 1972 – 1981 szkołą kierował pan Stanisław Firlit. W tym czasie budynek szkoły został wytypowany do kapitalnego remontu w najbliższych latach. W międzyczasie wykonano remont bieżący (przy wydatnej pomocy Komitetu Rodzicielskiego), co bardzo poprawiło warunki higieniczne i estetyczne wewnątrz budynku. W tym czasie patronat nad szkołą objął Zakład Ceramiki Budowlanej w Sieradzy. Rozpoczęła działanie drużyna harcerska, szkolne koło PCK, reaktywowano działalność Samorządu Uczniowskiego. Zostało na stałe powołane Ognisko Przedszkolne.